

După mai mulți ani în care a scris cântece cu trupa lui, McFly, **Tom Fletcher** și-a îndreptat atenția către scrierea de povești. În prezent, este unul dintre cei mai apreciați și citați autori de cărți pentru copii.

Crăciunozaurul a fost cel mai important debut de roman pentru gimnaziu al anului 2016 și s-a numărat printre finaliștii nominalizați la *British Book Award*. De atunci, Tom a scris mai multe romane pentru copii, toate bine clasate, printre care *Crăciunozaurul* și *Vrăjitoarea Iarnă*, *Scârții* și *The Danger Gang* (*Gașca Pericol*). Tom este autorul popularei serii *Who's in Your Book* (*Cine-i în cartea ta?*) și jumătate din perechea creatoare a seriei *The Dinosaur That Pooped* (*Dinozaurul care a bălegat*), din care s-au vândut peste 1,5 milioane de exemplare.

Cărțile lui Tom au fost traduse în peste 30 de limbi până acum. Chiar în timp ce tu citești asta, el își împodobește bradul de Crăciun și speră că o să-ți placă această poveste.

Shane Devries (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

TOM FLETCHER

CRĂCIUNOZAUURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

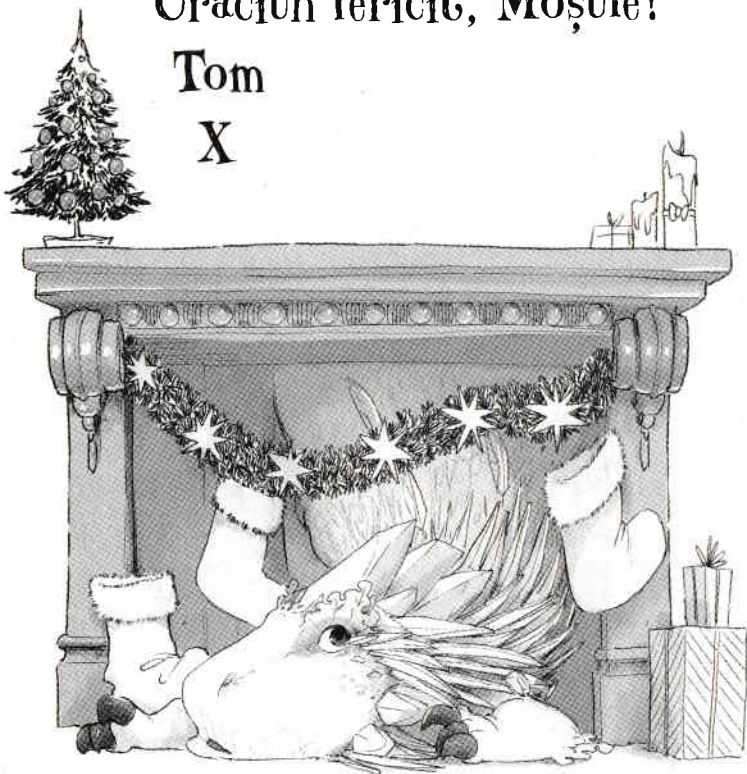
1 **Fericire.** Știu, nu-i ceva ce poți împacheta într-o cutie sau lăsa în ciorapi, dar adevărul este că nu-mi doresc jucării sau mașinării – n-am nevoie de obiecte. Tot ce vreau este ca familia și prietenii mei să fie fericiți de Crăciun; dacă ei sunt fericiți, voi fi și *eu*. Și ce-ți poți dori mai mult de Crăciun...

Stai puțin, un dinozaur! Trebuia să fi cerut un dinozaur! În fine, există mereu și anul viitor...

Crăciun fericit, Moșule!

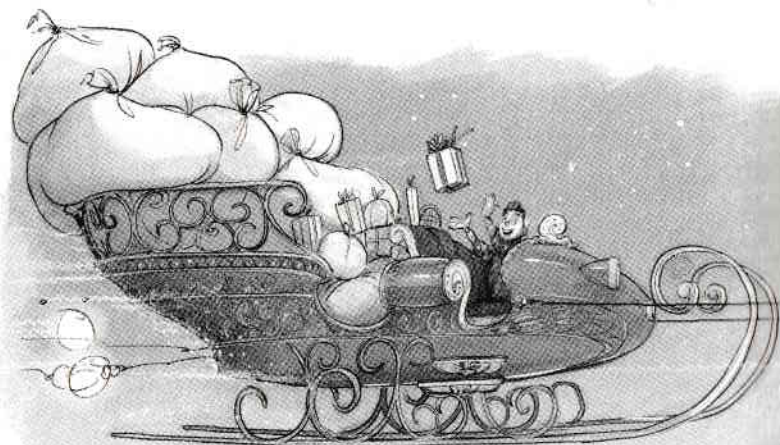
Tom

X

<i>Prolog</i>	
<i>Viitorul</i>	9
Capitolul unu	
Începutul acestei povești	24
Capitolul doi	
Din nou împreună	41
Capitolul trei	
Bun venit la Polul Nord	57
Capitolul patru	
O pădure plină de dorințe	70
Capitolul cinci	
Orașul Spiridușilor	81
Capitolul șase	
Cel mai bătrân pom de Crăciun	99
Capitolul șapte	
Sub-Zero	115
Capitolul opt	
Vrăjitoarea Iarnă	125
Capitolul nouă	
Interzis	138
Capitolul zece	
Uimi-labirint-ic!	150
Capitolul unsprezece	
Ninsoare cu tunete	166

Capitolul doisprezece Înapoi la prolog	176
Capitolul treisprezece Încă o oprire	188
Capitolul paisprezece Acasă e acolo unde-i adevărul	201
Capitolul cincisprezece Ce își dorea Brenda	216
Capitolul șaisprezece Cresc necazurile	233
Capitolul șaptesprezece Misterul zornwaților dansatori	240
Capitolul optsprezece Perturbarea credinței	245
Capitolul nouăsprezece Fuse și se duse	256
Capitolul douăzeci Cadoul anului	266

Capitolul douăzeci și unu Spiriduși invizibili	276
Capitolul douăzeci și doi A venit Crăciunul!	282
Capitolul douăzeci și trei Înapoi la Polul Nord	296
Capitolul douăzeci și patru Un loc cu zăpadă unde să fii văzut	306
Capitolul douăzeci și cinci Pe urmele Brendei	318
Capitolul douăzeci și șase E Ajunul Crăciunului din nou	326
Capitolul douăzeci și șapte Un viitor Super-Scrooge	346
Capitolul douăzeci și opt Înghețat pentru vecie	366
Capitolul douăzeci și nouă Pierduți în timp	376
Capitolul treizeci O dorință uitată	388
<i>Mulțumiri</i>	407

Capitolul unu

ÎNCEPUTUL ACESTEI POVEȘTI

— Îți doresc să fii fericit în prima zi a vacanței de Crăciun, William!

William Trundle a deschis ochii și a văzut-o pe Pamela Payne intrând în camera lui și ducând cu băgare de seamă în mâini o tavă cu micul dejun.

— Ah... 'neața! a zis el somnoros, ridicându-se și sprijinindu-se de perna în formă de dinozaur.

— Tatăl tău a făcut clătite, i-a explicat Pamela aranjându-i tava în față, încercând să nu verse și mai mult suc de portocale decât vărsase deja. Exact cum îți plac ție, se pare.

William s-a uitat la aburul delicios care împrăștia mirosuri calde de vanilie și scortişoară.

— **Mmmmm**, *vanilișoară!* a zis el zâmbind.

— Poftim?

— Vanilie și scortişoară... *vanilișoară!* Așa-i spune tata, a explicat William, apucând cuțitul și furculița ca să se înfigă în clătite.

— Aha, înțeleg. Foarte în stilul lui *Bob*, a zâmbit Pamela.

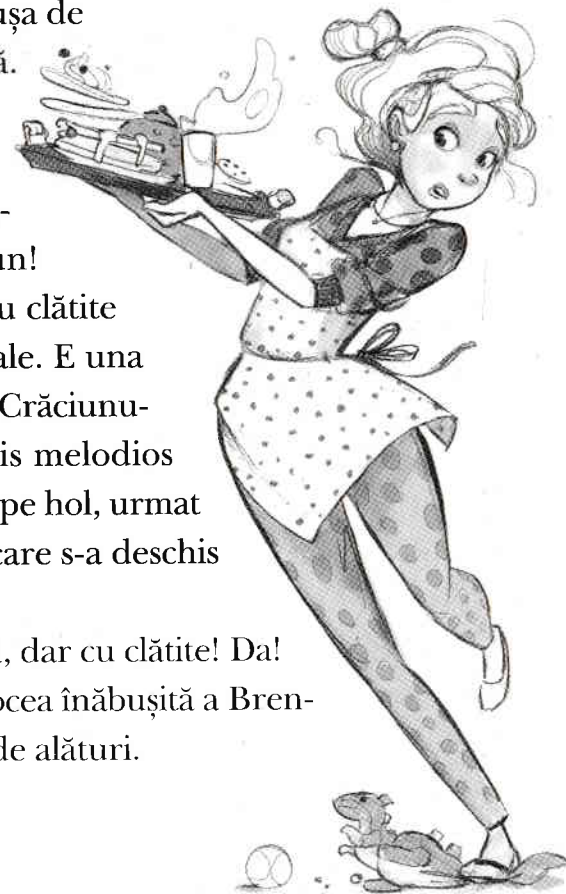
— Unde-i tata? a întrebat William.

La întrebarea lui a răspuns o bătaie veselă în ușa de la camera vecină.

— Hopa sus, Brenda, deșteptarea! Începe vacanța de Crăciun!

E vremea pentru clătite și suc de portocale. E una dintre Tradițiile Crăciunului Trundle! a zis melodios Bob Trundle de pe hol, urmat de țacănitul cu care s-a deschis ușa Brendei.

— Fără școală, dar cu clătite! Da! a chiuit veselă vocea înăbușită a Brendei din camera de alături.

Tatăl tău a spus că din moment ce Brenda și cu mine locuim aici, de-acum, trebuie să experimentăm *Tradițiile Crăciunului Trundle*, i-a explicat Pamela lui William, cu cea mai bună voce *Bob* a ei.

William a zâmbit.

— Sper că sunteți pregătite pentru cel mai crăciunesc Crăciun POSIBIL, a zis el cu gura plină de clătită.

— Să știi că exact de asta cred că are nevoie Brenda.

— Și tu? a spus William.

— Ei, o să mă străduiesc și eu, a zis zâmbind Pamela. Dar să știi că **n-am** de gând să port vreunul dintre puloverele alea oribile cu model de Crăciun!

William s-a încruntat.

— Dar tata ți-a pregătit deja unul muzical, cu luminițe și tot ce trebuie...

Pamela a tăcut o clipă, iar William a văzut în ochii ei o străfulgerare de frică față de momentele festive.

— Glumesc, a zis el zâmbind.

Pamela a răsuflat ușurată și au râs amândoi.

— După ce-ți termini micul dejun, tatăl tău a spus să vii în bucătărie pentru calendarul tău de advent.

Acestea fiind zise, Pamela l-a lăsat pe William să-și savureze singur bunătățile – dar n-a rămas singur

multă vreme. Peste câteva clipe, William a auzit un scârțâit ușor pe hol și a observat cu coada ochiului că ușa de la camera lui s-a deschis puțin.

— Știu că ești acolo, Brenda. Nu te pricepi *absolut deloc* să spionezi lumea, pe bune, a zis William, fără să-și ridice măcar privirea din farfurie.

— Nu-i adevărat! Sunt o spioană grozavă! Numai că n-am locuit aici suficient de mult ca să-mi dau seama de toate scândurile care scârțâie în podea! a pufnit Brenda.

A intrat țopăind cu propria ei tavă de mic dejun și s-a trântit pe patul lui William, făcându-se comodă.

— Chestia asta-i nemaipomenită! a spus ea, îndesând în gură ultima bucată uriașă de clătită scaldată în sirop. Câte Tradiții ale Crăciunului Trundle există?

William a zâmbit.

— Păi, *azi* e ziua tartelor cu fructe uscate. Tata și cu mine le pregătim în prima zi a vacanței școlare! Pe urmă ne putem decora camerele cu resturile de beteală care nu i-au trebuit tatei pentru camera de zi. Și înainte de culcare ne vom uita la un film de Crăciun. Poate chiar la două, dacă avem timp.

Brenda a clătinat din cap.

— Ce-i? a întrebat William.

— Nu mi-am imaginat niciodată că poate fi așa grozav să-l am pe Willypoos drept frate.

— Frate *vitreg!* a corectat-o William.

PAUZĂ DE POVESTE!

Da, ați auzit bine. William și Brenda își spun unul altuia *frate vitreg și soră vitregă!* Din cauză că exact asta sunt!

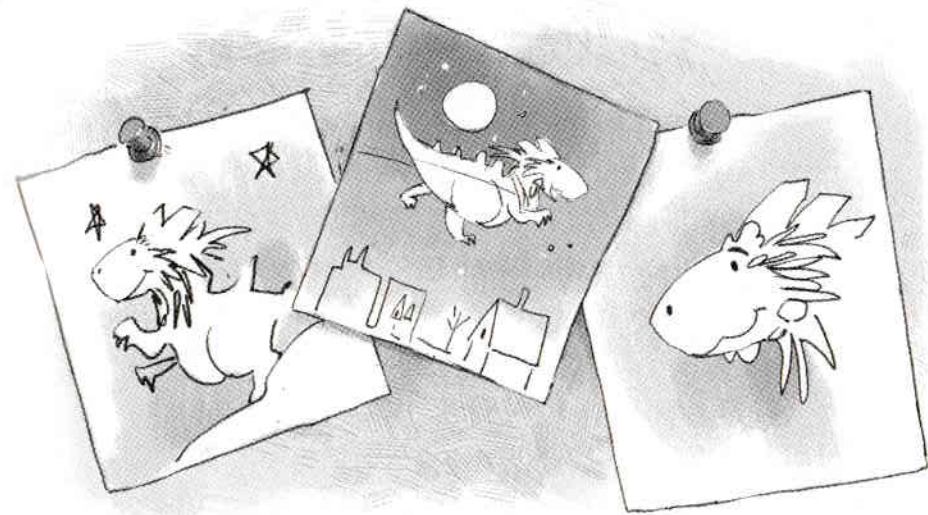
Oarecum.

Dacă îți întorci mintea înapoi la Crăciunul trecut, s-ar putea să-ți amintești că Bob Trundle și Pamela Payne – tatăl lui William și mama Brendei – au fost atinși de magia dimineții de Crăciun și au dansat pe strada acoperită de zăpadă în timp ce Moș Crăciun zbura pe cer, după ce un dinozaur zburător înfulecase un vânător malefic. (E o poveste lungă – la propriu!)

Ei bine, magia aceea de Crăciun n-a vrut să-i mai părăsească, iar vara Bob și Pamela au hotărât că fetele Payne se vor muta la băieții Trundle! Acum era cam înghesuială în căsuța lor șubredă și uneori William se întreba dacă va ajunge vreodată să se obișnuiască. La urma urmei, trăise acolo multă vreme doar cu tatăl lui.

Dar să revenim la acest Crăciun...

Brenda s-a uitat la tapetul cu dinozauri care acoperea fiecare centimetru din pereții camerei lui William. Băiatul avea deasupra dulapului un panou de plută plin cu desene și ilustrații. Toate reprezentau

același lucru: un dinozaur zburător albastru, cu solzi strălucitori și o coamă înghețată înțesată de țurțuri.

Pentru William, acesta era lucrul cel mai magic care i se întâmplase la Crăciunul trecut – de fapt, cel mai magic lucru care i se întâmplase vreodată! Își cunoscuse cel mai bun prieten: pe Crăciunozaur.

— Crezi că-l vom vedea din nou și anul ăsta? a întrebat Brenda.

— Așa sper! a zis William, cuprins de nostalgie. Mi-e tare dor de dinozaurul ăsta!

Brenda s-a ridicat brusc și s-a uitat la cer prin fereastra camerei lui William.

— Ce-i acolo? a întrebat William plin de entuziasm, încercând să vadă la ce se uita fata.

— Acolo... o fi el? a zis ea cu voce gătuită, arătând spre nori.

William a scrutat cerul plin de zăpadă, dorind cu disperare să vadă dacă într-adevăr era el. Oare venea Crăciunozaurul să-l viziteze mai devreme?

Brenda a izbucnit în râs, cu gura plină de mâncare, iar când s-a întors, William a văzut că din furia lui lipsea ultima bucată de clătită.

— Ah, ai ajuns **LA LOC** pe Lista Obraznicilor, i-a spus William, simțind un mic junghi de dezamăgire.

Cât fusese anul de lung, nu sperase decât să-l vadă din nou pe Crăciunozaur.

— Cum așa? Păi, exact ăsta-i rolul surorilor mai mari, a zis Brenda ridicând din umeri și a sărit jos din pat.

— De câte ori trebuie să-ți mai spun? Nu ești sora mea *mai mare*. Suntem de **ACEEAȘI VÂRSTĂ!** i-a răspuns William, îmbrăcându-și puloverul cu dinozauri și mutându-se în scaunul cu roțile care îl aștepta lângă pat.

— Ba, eu m-am născut cu o lună înaintea ta, așa că tehnic chiar *sunt* sora ta mai mare!

Brenda s-a înfoclit mai bine cu jacheta roz, tricotată și pufoasă și au ieșit împreună din cameră.

— Dacă vrei să discutăm *tehnic*, nici măcar nu-mi ești soră! a protestat William. Părinții noștri nu sunt căsătoriți.

— *Încă*. Dar locuiesc împreună, deci e doar o problemă de timp. Asta fac oamenii mari: *se sărută, se mută împreună, se căsătoresc, se ceartă*.

— 'Neața, Willypoos!

William și Brenda au intrat în bucătărie, iar tatăl lui William le-a zâmbit. Pamela sorbea dintr-o ceașcă de ceai și William a simțit o mică împunsătură în inimă, văzând ce cană alesese – cea albastră, lucioasă, cu coadă în formă de fulg.

— Ah, a zis el. Asta era... Cana aceea a fost a...

Pamela a înlemnit.

— Vai, William, îmi pare rău. Iar am greșit, așa-i? a zis ea, punând repede cana jos. Am uitat complet că a fost a... în fine, că e specială.

— Nu-i nimic, a spus William.

Știa că se purta cam prosteste, dar avea un sentiment foarte straniu când o vedea pe Pamela cu vreun obiect care îi aparținuse mamei lui.

Și-a amintit că tata se gândise s-o dea de pomană. „E doar o cană, Willypoos“, îi spusese el blând. Dar William nu era întru totul pregătit să se lipsească de cana aceea, chiar dacă în realitate n-o văzuse cu adevărat pe mama lui bând din ea. Era atât de mic când

murise mama, încât abia dacă și-o aducea aminte, dar numai faptul că știa că acea cană fusese cândva în mâinile ei părea un motiv suficient s-o păstreze.

L-a văzut pe tata zâmbindu-i încurajator Pamelei, înainte să-și dreagă glasul.

— Fiți atenți cu toții. A venit momentul pentru cea de-a doua Tradiție a Crăciunului Trundle de azi: spălatal vaselor, a zis Bob, aruncându-le lui William și Brendei șervete de bucătărie imprimate cu fulgi de zăpadă și zâmbind când a văzut că Brendei i se lungește fața.

După ce oalele și farfuriile au fost puse la loc curate, Bob a scos pe masa din bucătărie calendarele de advent ale celor doi copii și ei s-au apucat imediat să caute numărul paisprezece.

— L-am găsit! a strigat William, deschizând ușița de carton minusculă.

— Și eu, a zis Brenda o clipă mai târziu, băgând ciocolata în gură.

— Au mai rămas numai zece zile până la Crăciun! a spus William plin de entuziasm.

Brenda s-a uitat lung la el.

— Vai de mine, a zis ea. E 14 decembrie... asta înseamnă că azi vine tata să mă ia!

S-a pleoștit în scaun, iar William a zărit o urmă din Brenda cea îmbufnată de pe vremuri.

— Ahhh! E așa de nedrept că trebuie să stau *cu el* de Crăciun! a răbufnit ea.

— Chiar *trebuie*? a întrebat William.

— Mă tem că da, William, a zis Pamela. Tatăl Brendei și cu mine ne-am înțeles ca ea să stea alternativ la fiecare, iar anul trecut a stat de Crăciun cu mine, așadar...

— Mă așteaptă casa tatei! a oftat Brenda.

O tăcere tristă s-a lăsat o clipă peste bucătărie.

— Nu vă îngrijorați, a zornăit vesel Bob. N-avem decât să profităm de fiecare secundă care ți-a mai rămas din ziua de azi! Vom sărbători Crăciunul toți patru împreună, în felul Trundle!

A luat de pe masă un glob superb de sticlă în care ningeă când îl scuturai, cu un suport de lemn sculptat manual și înăuntru cu o cabană mică și plăcută din bușteni. L-a întors, iar în interior s-au stârnit vârtejuri de zăpadă, creând o scenă magică.

— Facem tarte cu umplutură de fructe uscate, cântăm cântece, prăjim castane...

— Și turtițe, tată, nu uita de turtițe! a adăugat William, uitându-se împreună cu Brenda cum se așeza zăpada pe căsuța în miniatură dinăuntru globului magic.

— Și turtițe! Bine că ți-ai adus aminte, William. O să ne distrăm azi suficient cât să te țină tot Crăciunul,

Brenda, nu-ți face griji. Iar dacă Crăciunul cu tatăl tău este chiar atât de rău cum crezi tu, atunci va trece cât ai clipi, ca întotdeauna, și vom putea începe să-l așteptăm pe cel de anul viitor, când vom fi toți împreună. Noi patru.

De sub masa din bucătărie s-a auzit un lătrat puternic.

— Noi *cinci!* Iartă-mă, Hamler, s-a corectat Bob și a întins mâna să mângâie capul zburlit al câinelui pe care îl adoptaseră.

— Nici n-ai să-ți dai seama când vei fi din nou acasă, Brenda. Și, așa cum am mai spus și altă dată, adică de vreo mie de ori: fiecare secundă care trece dintr-un Crăciun...

— ...te aduce cu o secundă mai aproape de cel care urmează! au zis toți în cor și au izbucnit în râs.

— Și mai urmează multe. Zâmbește, Brenda. E Crăciunul! a spus Bob, apoi a început să cânte de unul singur *The Twelve Days of Christmas* (*Cele douăsprezece zile de Crăciun*).

— N-are cum să fie *chiar* atât de rău la tatăl tău, nu? a întrebat William, când Bob s-a apucat s-o învârtă pe Pamela în jurul bucătăriei.

— Tu știi că tatăl tău e amuzant, că iubește Crăciunul, că spune întotdeauna adevărul, te întrebă

cum te simți, știe care sunt lucrurile tale preferate, îți spune că te iubește...

S-au uitat amândoi la Bob, care cânta mai departe, iar acum își punea pe cap niște coarne false de ren.

— Așa este! a zis William.

— Și îți mai aduci aminte când am avut la școală „zilele pe dos“ și a trebuit să ne imaginăm că totul era invers? Că sus era jos, stânga era dreapta, înăuntru era afară... rău era bine?

— Da.

— Să știi că tatăl meu este ca tatăl tău în zilele pe dos! i-a explicat Brenda, apoi a deschis ușa cu numărul cincisprezece a calendarului ei de advent și a băgat bomboana de ciocolată în gură.

— Aha! a zis William, gândindu-se că probabil nu era momentul să-i spună că n-ar trebui să facă asta.

— Plus că nu l-am mai văzut de aproape un an, a spus Brenda, apoi a tras aer în piept. Înainte să vină tata să mă ia, ar trebui să știi ceva despre el...

Dar exact când să-i spună Brenda lui William ce anume trebuia să știe...

Vocea i-a dispărut.

Exact!

S-A ZIS CU EA! DUS-A FOST!

Buzele i se mișcau, dar parcă apăsase cineva din greșeală pe butonul „mut“ și o lăsase fără sonor.

— Poftim? Nu te aud! a zis William.

Sau cel puțin a încercat să zică, pentru că dispăruse și vocea lui!

S-au uitat amândoi în jur și și-au dat seama că în bucătărie era o liniște mormântală, de parcă ceva absorbise orice sunet. Nu se auzea cum curge apă la chiuvetă, nu se auzea colinda cântată de Bob, nu se auzea niciun clinchet de clopoțel scos de pulovărul lui cu ornament festiv!

Era mai liniște decât liniștea. Ca și cum cineva coborâse volumul urechilor lui William, iar după ce ajunsese la punctul zero, continuase până la minus-liniște.

În acel moment, William a mai observat ceva suspect, ceva oarecum neobișnuit, oarecum... magic.

A văzut prin fereastra bucătăriei că un stol de porumbei care tocmai își luaseră zborul pluteau acum absolut nemișcați, ca și cum i-ar fi împietrit o rază înghețată care îi lipise de aer.

Fulgii se opriseră și ei în cădere și atârnavă în aer parcă suspendați de cer printr-un fir invizibil. Hamler încremenise la jumătatea lătratului, în dreptul ferestrei. De fapt, William, Brenda, Bob și Pamela erau singurii care *se mișcau!*

Bob s-a întors, lăsând să plutească în aer cana pe care o ținea în mână. Pamela a țipat văzând privilegiuștea aceea stranie, dar nu s-a auzit niciun sunet.

Asta-i ciudat rău!

s-a gândit William ducându-se la geam să se uite la dimineața perfect neclintită de afară. L-a văzut pe vecinul Yusuf suspendat la jumătatea unui salt pe plasa elastică și un avion care plutea într-un singur punct de pe cer. Nici măcar limba minutarului ceasului din bucătărie nu mai făcea tic-tac, de parcă – printr-o vrajă – înghețase timpul însuși!

Pe chipul lui William a început să înflorească un zâmbet – nu se putea abține.

— *Ce se întâmplă?* a rostit pe mușește Brenda, întrebându-se de ce arăta dintr-odată William atât de încântat.

William era încântat pentru că mai văzuse o dată genul acela de vrajă. Știa că există în lume o singură persoană în stare să facă să se întâmple un astfel de fenomen. Cineva care urmează să aterizeze în capitolul următor...

MOȘ CRĂCIUN!

Capitolul doi

DIN NOU ÎMPREUNĂ

Un **BUUUM** enorm a huruit dinspre norii de sus.

— Uitați-vă! a strigat William, iar vocea i-a revenit brusc în timp ce arăta spre cer.

Cerul s-a luminat de un fulger și dintre nori a țâșnit o sanie roșie superbă, într-o explozie de muzică și de scânteii prietenoase cu mediul. O trăgeau două animale absolut magnifice, care galopau prin aer de parcă ar fi fost la fel de solid ca gresia de sub roțile scaunului lui William. Opt dintre aceste animale erau, după cum vă așteptați deja, Magnificii Reni Vrajiți Zburători – dar cel care conducea această turmă era o făptură încă și mai imposibil de conceput.